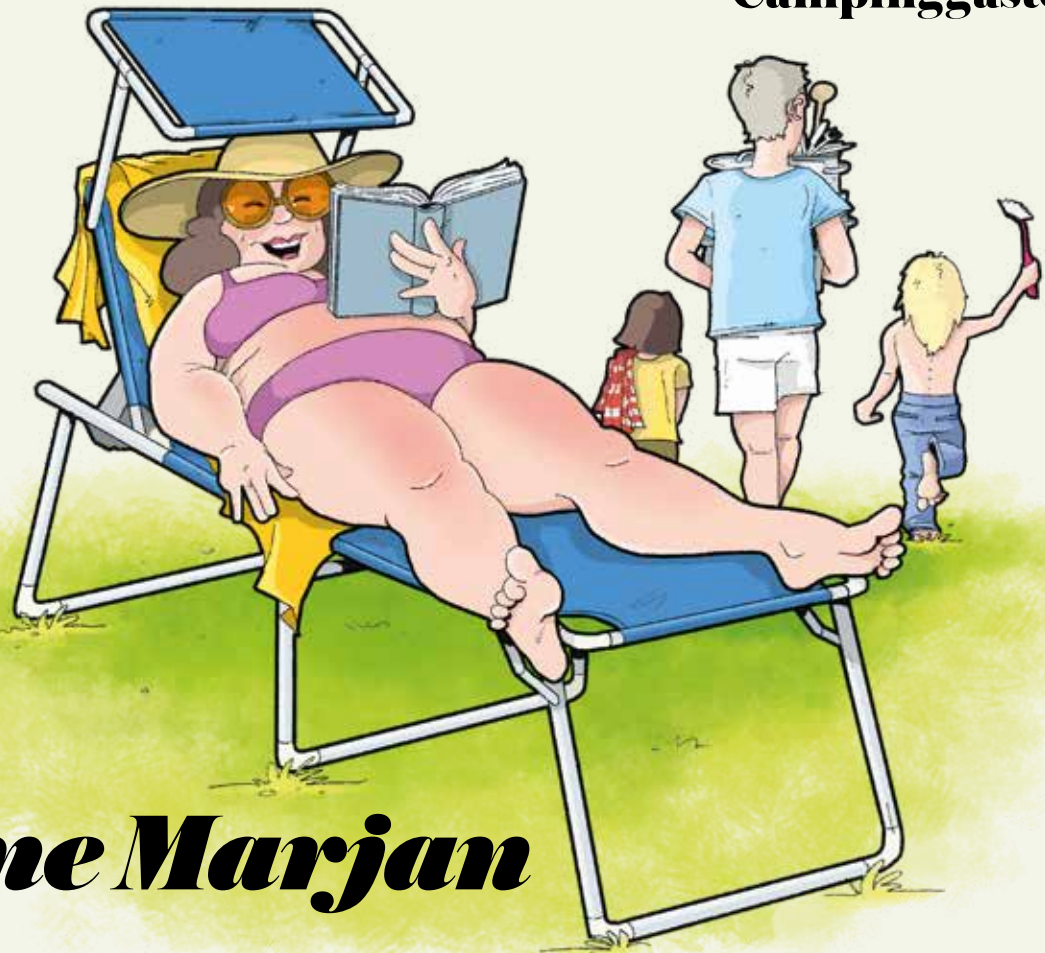

Marjoleine Tel, auteur van het boek *Meer Camping Geluk*, beschrijft acht kampeertypes die iedereen wel herkent.

KAMPEERTYPE NR 6:

Me-time Marjan

Sommige campinggasten vallen direct op zodra je je boeltje installeert. Ze slenteren eindeloos langs en kijken hoe jij je tijdelijke huis op orde brengt. Marjan is een heel andere campinggast. Zij valt juist op doordat ze vrijwel geen beweging maakt. Marjan heeft vakantie. Ein-de-lijk. En die vakantie heeft ze door-en-door verdiend. Het afgelopen jaar heeft ze manlief en de twee kinderen gevoederd, gewassen en gestreken. Drie dagen in de week werkt ze ook nog als administratief medewerker. Als het werk erop zit, is er altijd wel een kind dat naar een sportclub gebracht moet worden, of opgehaald bij een vriendinnetje dat ver buiten het dorp woont. Op haar vent hoeft ze niet te rekenen. Frank rijdt na de files naar huis, kan hij meteen aanschuiven. Als een vriendin belt, hijst ze zich toch van de bank. Supergezellig, maar het wordt altijd te laat. Daar moet ze dan weer een paar dagen van bijkomen. Wat niet lukt in de dagelijkse drukte. Al die ballen in de lucht houden, dat doet Marjan dus nu even niet. Deze twee weken op de Wildzang is het *me-time*, het wordt haar van harte gegund

door haar man en kinderen. “Hai,” roept Frank vanaf de overkant naar jullie. “Gaan jullie mee zwemmen?” Hij verzamelt ondertussen strandlakens en zwembanden die hij ingenieus om zijn lichaam wikkelt. Jij werpt nog een blik op Marjan die zich voor de tent heeft uitgestort op de stretcher, haar buik begint al akelig te kleuren. “Veel plezier,” wuift ze en duikt weer in de nieuwste *Zeven zussen*. Veel later verschijnt Marjan alsnog aan het zwembad. Ze parkeert zichzelf op een zonnebed en zwaait afwerend naar haar druipende kinderen: “Niet hier, ik heb me net ingesmeerd!” Frank rent zichzelf een ongeluk, een brede lach op zijn gezicht. Elke dag vraag je je af wanneer de bom aan de overkant barst. Jouw vent was allang geëxplodeerd. Misschien nadat Frank op die bloedhete dag urenlang heeft gebadmintond met zoon,

‘Zij heeft zich uitgestort op de stretcher, hij rent zich een ongeluk’

dochter en vriendjes, vervolgens in de skottelbraai iets heerlijk heeft gebrouwen en erna beladen met de vaat – de kinderen er achteraan met afwasborstel en theedoek – naar het sanitairgebouw loopt? Terwijl Marjan al die tijd glimlachend toekijkt, een glas in haar hand gekleefd? Of nadat Frank spoorlags met de jongste in de taxi naar de huisartsenpost snelt, gekneusde pols, terwijl Marjan met auto en campingvriendin een dagje uit shoppen is in de stad? “Het is echt genieten,” vertrouwt Marjan je toe als je een paar koffiepads komt lenen. “In het dagelijks leven ren je jezelf zo makkelijk voorbij. Ik word langzaam weer een beetje mezelf. Dat is heel belangrijk, dat je jezelf niet kwijtraakt. Als dat gebeurt, ben je veel verder van huis.” Rennen en kwijtraken... de familiespeurtocht is dus niet aan Marjan besteed. Wie het snelst terug is bij de kantine mét de meeste goede antwoorden, heeft gewonnen. ’s Avonds wordt Franks gezin op het podium geroepen, de tweede prijs is binnen gesleept. “Nee hoor mam,” zegt de oudste tegen Marjan die met hen opstaat, “blijf jij maar lekker zitten. Nu is het *we-time!*” ●